

הצדיק 'מוהל-הדור' וכטהר נגעיו

וזה רומז הרמב"ם בנימוק השלישי: וא"א להחזיר נפש מישראל לעולם, זהו קשר עצמותי שלא ניתן 'להחזירו' כי אף פעם איננו מתנתק! וקיים תמיד

לכן 'אפשר למול לאחר זמן' – ולא מפסידיים כלום, כי זה פועל גם למפרע!

הרבי 'מוהל הדור' פועל למפרע:

מדרש רבה שמות פרשה יט פסקה ה
ורבותינו אמרו לא בקשו ישראל למול במצרים אלא כלם בטלו המילה במצרים חוץ משבטו של לוי ... והיה הקב"ה מבקש לגאלן ולא היה להם זכות מה עשה הקב"ה קרא למשה ואמר לו לך ומהול אותם ... והרבה מהן לא היו מקבלים עליהם למול אמר הקב"ה שיעשו הפסח וכיון

שעשה משה את הפסח גזר הקב"ה לד' רוחות העולם ונושבות בג"ע מן הרוחות שבג"ע הלכו ונדבקו באותו הפסח ... והיה ריחו הולך מהלך מ' יום

נתכנסו כל ישראל אצל משה אמרו לו בבקשה ממך האכילנו מפסחך ... היה אומר להם אמר הקב"ה: אם אין אתם נימולין אין אתם אוכלין ... מיד נתנו עצמן ומלו! ונתערב דם הפסח בדם המילה ...

ממה שהוסיף הנימוק השני משמע, שגם המילה המאוחרת פועלת למפרע 'שלא היה ערל' וכאילו 'מילתו בזמנה', שאל"כ התוספת איננה רלבנטית!

וצ"ב כיצד יכולה פעולה בהווה לתקן מצב בעבר?

גם איננה מובנת התוספת השלישית: 'וא"א להחזיר נפש מישראל לעולם'

מבאר הרב ז"ע בלקו"ש ח"ג:

מבואר בלקו"ת שמצוות 'מילה' ממשיכה אור כה נעלה, שא"א להגיע לזה בעבודת הנבראים! אלא באתעדל"ע!

אבל כל זמן שלא הוסרה הערלה – זה מונע מהאור להגיע, נמצא שפעולת המילה רק 'מסירה ההפרעה'!

כמו"כ כניסת הנפש הקדושה בברית המילה, נובעת מדרגת הנשמה 'שלמעלה מטעם ודעת', [שא"א לפעול אותה ע"י עבודה, אלא] נמצאת בעצם אצל כל יהודי, ורק 'מתגלה' ע"י המילה!

ולכן יש בכוח המילה גם 'שלא בזמנה' לגלות למפרע את הקשר שהיה בהעלם

ספר ויקרא פרק יב

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תִזְרֶיעַ וַיֵּלֶדָה זָכָר וְטָמְאָה שְׁבַעַת יָמִים כִּימֵי נְדַת דְּוֹתָהּ תִּטְמָא: (ג) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בָּשָׂר עֶרְלָתוֹ:

ספר ויקרא פרק יג

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר: (ב) אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בַּהֲרַת וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרְעַת וְהִנָּבֵא אֶל אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים:

השבת הזדמנו לפונדק אחד – שלשה מושגים:

'הסרת-הערלה' – טיפול בנגעי הצרעת – 'קרוב פסח'

מעלה מיוחדת במילה בזמנה – ש'דוחה שבת'! נמצא לכאורה, ש'מילה שלא בזמנה' [גם אם מטעם פיקו"נ] - איננה מועילה רטרואקטיבית כאילו היה 'מהול' וגם חסרה לו מעלת 'בזמנה'...

הנה הרמב"ם הלכות מילה פרק א

[ית] אין מלין אלא וליד שאין בו שום חולי (א) שסכנת נפשות דוחה את הכל (ב) ואפשר למול לאחר זמן (ג) ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם:

מה שלא הועילו תשע מכות-ניסיות

של הקב"ה לפתוח אטימותם

בזכות ה'התקשרות למשה' הוסרה ערלת לבבם!

[אף שלא היו מ'מנויים' – ו"ל שכאשר צדיק הדור שוחט את פסחו הוא ככליל את כל ישראל כ'מנויים'...]

אבל הרי בשעת ששחט פסחו מבעוד יום, היו 'ערלים' ואינן ראויים להימנות, מה יועיל שעתה הם נימולו?

אלא כאמור, שמילה 'שלא בזמנה' גם היא פועלת למפרע כאילו היו 'נימולים' מאז ומתמיד, ויכולים להיחשב כ'מנויים' למפרע!

'בהן הדור' פטוהר את הנגעים

השפ"א מבאר:

שקודם חטא עה"ד פנימיות האלוקות האירה בגילוי, אפילו על איברי האדם 'לא היה עור' –

רק אחרי 'חטא עץ הדעת' נאמר: 'ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור', כל היקום כוסה ב'עור' של 'טבע' המעלים על פנימיות האלוקות שביקום...

אך כדי שתהיה 'בחירה חפשית' – אסור שההסתר יהיה מוחלט! כי אז לא תהיה שום אפשרות לזהות את 'מי שאמר והיה העולם', לכן הקב"ה יצר 'נקבוביות-זעירות' במעטה העור...

כך שבין המאורעות הטבעיים, יובחנו 'ניצוצי השגחה פרטית', דרכם הקב"ה 'משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים'...

מי שיתבונן היטב ב'נקבוביות' יכיר ב'א-ל מסתתר' שמאחוריהם.

ברם, כאשר 'אדם כי יהיה בעור בשרו נגע צרעת', שהגלד שלו סותם באיזור הנגוע את כל ה'נקבוביות', עד שאיננו מסוגל כלל להבחין ב'א-ל המסתתר'

תקנתו היא:

'והובא אל הכהן' כהנא רבה של הדור

רק צדיק הדור יוכל לרפא את אטימותו הרוחנית ולפתוח לו את ה'נקבוביות' מחדש...

סיפור מופת-הרבי לאיש העסקים הערירי שנפתחו לו ה'נקבוביות'

הנגעים ישנם גם בחסידים ואנשי מעשה

ה'מאור ושמש' מבאר:

... נראה לי לפרש כי כשהתחיל להתנוצץ יראת ה' בלב האדם בא לאדם התלהבות וחשקות לעבודת השי"ת ומלהיב בלבו כלפיד אש לעשות רצון הבורא או שיש לו מדריגה זו שיוכל לדבק עצמו בהשי"ת ובתורתו איזה שעות או שבת או שבת קדושות.

ועם כל זה בהיות לו מדריגות הנ"ל משיאו היצר לחטוא ליוצר לחשוב מחשבות שהוא צדיק ובעל מדריגות...

כיון שרואה עצמו שיש לו מעט התלהבות ודביקות ובהירות כנ"ל שמוח ישמח בהם ולצדיק יחשב בעיני עצמו

וזהו פירוש הפסוק אדם כי יהיה בעור בשרו:

- 'שאת' הוא מלשון משיאין משואות ... שיש בו איזה התלהבות לעבודת הבורא
- או 'ספחת' הוא לשון דביקותה שיש לו איזה דביקות בעבודת השי"ת
- או 'בהרת' הוא מלשון בהירות שיש לו איזה בהירות בעבודת הבורא יתברך שמו

אך כל זה הוא רק 'בעור בשרו' בחיצוניות ובשטחיות

וזהו והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים רצ"ל לחבר עצמו לצדיקי הדור ונרפא על ידי שיתדבק עצמו לצדיקי הדור ללמוד מהם הכנעה ושברון לב להחשב עצמו לאפס ולאין ושב ורפא לו

סיפור לייזר דער קרומער:
התשובה כמו שהייתה רק השאלה השתנתה...
בשעתו חשבת
כיצד יוכל הקב"ה לגמול לי הרבה שכן בגן עדן
התשובה: כל יכול
לאחר שבאתי לרבנו הזקן
כיצד הקב"ה מתאפק לא להנחית עלי את השמים...
התשובה: כל יכול

וייהפך 'נגע-צרעת' ל'ענג-עצרת'
בביאת משיח צדקנו